

PARASERK

PARADOXALNO SEKULARNO GLASILO DRUŠTVA ZA ZNANSTVENU FANTASTIKU SFERA

137

SFERAKON 2019 Specijal - Dječji radovi

00:00 (scena iz filma), Jakov Kaštelanec, 3.r., i Paula Škaro, 1.r., Privatna umjetnička gimnazija s pravom javnosti, Zagreb (Voditelj: Goran Ribarić)

Bjeganac iz zrcala (scena iz filma), Sara Pecija, 2.r., Škola za primijenjenu umjetnost u Rijeci, (Voditelj: Laura Herceg)

U OVOM BROJU:

Jakov Kaštelanec, Paula Škaro

00:00 (scena iz filma) (unutarnje korice)

Sara Pecija

Bjegunac iz zrcala (scena iz filma) (unutarnje korice)

Hana Mršić

Legenda o Slatkišopadu 3

Hrvoje Levatić

Vila Gumbarica 5

Nada Ahmeti

Babarogina kuharica 7

Ivan Herout

Kroz Jadransku pustinju 16

Lorena Matošević

Čajanka kod čarobnjaka (likovni rad) 17

Ana Cvek

Babrogin vrt (likovni rad) 18-19

Viktorija Vuković

Kraterska civilizacija (likovni rad) 20

Agata Gredičak

Iznajmljujem sjećanja 26

Chiara Pumper

Zao mi je, ne dostavljamo u Vašu galaksiju 29

Aleksandar Kovačić

Svemirski fotograf (likovni rad) (unutarnje korice)

Maja Škrlin

Utočište snova (likovni rad) (stražnje korice)

PARSEK je paradoksalno sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, Zagreb. Izlazi kvartalno i još ponekad.

Uredio i prelomio: Mirko Karas **Dizajn:** Zrinka Denić
Svi priloz i vlasništvo i copyright autora.

Naslovnica: *Kušać stvarnosti*, Maja Perak, 4.r.

Gimnazija M. A. Reljkovića, Vinkovci (Voditelj: Mihaela Gelemanović Pracać)

PARSEK na webu: parsek.sfera.hr

Kontakt: parsek@sfera.hr

PARSEK je glasanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011. godine.

PARSEK je sufinanciran sredstvima grada Zagreba.

Uvodnici...

Po već dobro nam znanoj tradiciji i ove godine nas je zasipala lavina vaših raznolikih radova. U preko 250 literarnih radova curile su nam sline od vaših čarobnih Slatkišopada, a nešto manje od Babaroginih kuharica. Na svu sreću, vaših preko 1200 likovnih radova je uspješno dostavljeno u našu galaksiju u Podbrežju, a naš žiri ih je pomno raspakirao i među njima odabrao najbolje, što nikako nije bio lak zadatak.

Nagledali smo se mnogo svemirskih fotografija, čajanki kod čarobnjaka s uzvanicima od jednoroga do princeza, gledali što raste u Babaroginim vrtovima, a što u vašim snovima. Ni filmovi koje ste nam poslali nisu nas ostavili ravnodušnima !

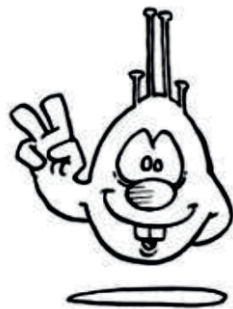
U odabiru najboljih radova ove godine su sudjelovali Tamara Čaušević, Ivan Kandrač, Vanja Kranjčević, Ana Marija Lončar, Petar Mamić, Paula Muža, Hana Perinić i Gabrijela Rogan.

Od srca čestitamo svim dobitnicima SFERICE i zahvaljujemo vam na svim poslanim radovima i ogromnom interesu za naš natječaj. Nadamo se da ćete iduće godine sudjelovati u još većem broju s ovako zanimljivim i originalnim idejama.

A sada, uživajte u radovima naših nadarenih mladih autora !

Zagreb, 3. svibnja 2018

Paola Brodej
Predsjednica žirija za dodjelu SFERICA

Štovani štioće,

U prošlom specijalu s dječjim radovima sam primijetio kako je optimizam klinaca i klinceza dašak svježine u tada tmurnim temama koje su birali odrasli autori.

Čini mi se da se nešto od tog vašeg optimizma od prošlog SFeraKona prilijepilo i na odrasle, ali također vam ga je dosta i ostalo. Čak i kada smo namjestili temu da bude tmurnija, uspjeli ste ju preokrenuti, uliti u nju optimizam i šalu. Primijetit ćete među ovim stranicama i jednu pravu priču strave, sa snažnim upozorenjem, ali nemojte se bojati pročitati ju. Kako ćemo znati cijeniti sreću ako ne spoznamo i tugu i strah?

A nije loše koji put i upozoriti starkerle poput nas da se suočimo s nekim stvarima. Pišite zato dalje i nasmijte nas. Pišite i prestrašite nas. Čitajte i vi o onome što vas raduje i onome čega se bojite. Istresite sve što vas brine i veseli u priče, epove, pjesme, viceve, stripove, filmove...

Čitajte. Pišite. I svijet će biti bolji!

Zagreb, 4. svibnja 2018

Mirko Karas
Urednik

Hana promatra stvari i postavlja pravo pitanje o njima; Što ako...? A promatra i slatkiše... I postavlja prava pitanja o njima; Kako bi izgledao njihov svijet? Kako bi izgledao njihov suživot? I koje bi bile posljedice njihovih postupaka? Pitanja su to kojih se ponekad ne sjete ni "ozbiljni" pisci znanstvene fantastike. Počastite se zato uz ovu priču jednim slatkišem (ali samo jednim!) i počnite postavljati pitanja, poput Hane!

Legenda o slatkišopadu

Hana Mršić

4.r., O.Š. Vladimira Nazora u Pazinu, Područna škola Tinjan
Voditelj: Melita Antolović

Bila jednom jedna planeta koja je bila čarobna. Zapravo bila je to planeta na kojoj bi svako dijete poželjelo živjeti. Nije to bila planeta Zemlja gdje je puno šuma i mora nego puno bolje, bila je to planeta slatkiša po imenu Slatkišopad. A znate li po čemu je dobila to ime? Po tome što bi svake godine iz oblaka padala kiša slatkiša. Uglavnom, dešavala su se i druga svakojaka čuda. Evo recimo drveća su bila sladoledi, ceste su bile duge šarenih boja, a kućice su bile čokoladni muffini. Na toj planeti nalazili su se i vulkani iz kojih eruptira vanilija, čokolada i jagoda. Oblaci su bili od šećerne vune, a kako su se nalazili jako nisko, stanovnici su morali dobro paziti. Bili su i jako ljepljivi, znalo se desiti da bi stanovnici ostali visjeti ili pak ostati bez hlaća i kose. Stanovnici ovog čudnog planeta bili su šareni kolačići, bombončići, kokice, bijele i crne čokolade... Svi su bili vrlo složni, zapravo bili su jedna velika obitelj. Čudno je bilo to što bi se čokoladni kolačić i kokica zaljubili pa bi u Bombajskoj bolnici dobili jednu čoko kockicu. Živjeli su u zabavi, veselju i igri.

Bombončić. Imao je plašt crvene boje i krunu od šarenih lizaljka. Živio je u dvorcu od gumenih bombona. Svima je pomogao i jako je volio glazbu. Svi na planetu su ga poštovali i slušali osim jednog mrzovoljnog Bananića. On nije pripadao porodici slatkiša jer je bio voće pa se stalno odvajao od drugih. Živio je u muffinu koji je uvijek bio mračan, zatvorenih prozora i vrata, jer nije volio ni veselje ni igru. Uvijek je bio sam i nikoga nije volio, a pogotovo glazbu koju kralj Bombončić sluša.

Jednog dana kralj Bombončić pozvao je svih na festival glazbe. Taj festival nije bio običan, nije se tamo slušala operna glazba nego neki slavni pjevači recimo Michael Jackson, Taylor Swift, Katy Perry... Uh... bilo je svašta ludog, stavili su svjetleće naočale, odjeća im je bila puna šljokica, a znate li zašto? Joj! Zaboravila sam napomenuti da je tamo iza sedam gora nastalo jezero Šljokovod. Tamo bi se, kad je ljeto, djeca igrala pa bi bila puna šljokica. Znae već i sami svi su bili veseli osim Bananića. Njemu je to išlo na živce, bio je ljut i odlučio se suprotstaviti kralju

Na tom planetu vladao je kralj

Bombončiću. Došao je na festival i popeo se na pozornicu . Počeo je vrištati, bacati ljepljive iglice medoježa koje su jako bockale i lijepile se. Svi su bili prestrašeni i počeli bježati u svoje kuće. Ostali su samo Bananić i kralj Bombončić. Bananić je vikao da prestane tom glazbom i pokušao je udariti kralja Bombončića. Sve je to kralja jako povrijedilo i onda je zapovjedio Bananiću da mora napustiti planetu. Ljutog pogleda, Bananić je otišao u svoju mračnu kućicu. Spakirao je stvari, a muffin je prodao za 25 zlatnih čoko novčića.

Ujutro, dok su još svi spavali Bananić je krenuo na put. Prešao je nekoliko kilometara, ali kako je bio jako malen mislio je da hoda cijelu vječnost. Našao s na planetu Mars. Bilo je tiho i mirno baš kako je on želio. Iz torbe je izvadio jednu žvakaću, napravio je balon +, te mu je to poslužilo kao krevet. Konačno je zaspao u miru. Dani su prolazili, a on je uživao u istraživanju i tišini. Dok jednog dana nije čuo čudne zvukove. Sakrio se iza jednog kamena i promatrao. Ugledao je robota, prišao mu je bliže i upitao :„Tko si ti?“. Robot nije niša odgovorio, stajao je mirno, a kad se Bananić pomaknuo, pošao je za njim. „Zašto me pratiš?“ upitao je Bananić, ali nije dobio odgovor. No, Bananića to nije zanimalo. Bio mu je prijatelj kako god bilo. Svašta mu je pričao, rekao mu je za kralja Bombončića i planet Slatikišopad, no nije znao kako je pogriješio jer su tog robota poslali ljudi da snime Mars i sve su čuli što je Bananić rekao robotu.

Kad su ljudi to čuli krenuli su s velikom raketom na planet Slatkišopad. Dugo su lutali svemirom, te su ostali bez goriva. Raketa je počela padat i pala je na dvorac

kralja Bombončića. Kralj i stanovnici mislili su da su ih napala čudovišta, te su se sakrili u utvrdi od čokolade koju nitko živ nije mogao probiti. Ljudi su gazili sladolede jeli šećerne oblake, rušili muffine. Bananić je shvatio što je napravio i odlučio pomoći i spasiti planet Slatkišopad. Kad je došao tamo uzeo je svih 25 novčića i počeo ih bacati ljudima u usta. Ljudi su to progutali u jednom zalogaju. Počeo ih je boliti trbuh i pozvali su pojačanje. Astronauti su došli i pomogli ljudima da se oporave. No nisu znali da je to planet Slatkišopad jer nije bilo nijednog slatkiša, a i kacige su im bile zamagljene.

Kad su ljudi otišli, svi stanovnici Slatkišopada bili su sretni zahvalni Bananiću što ih je spasio. Ispričali su mu se jer su ga potjerali i bili okrutni. Za nagradu bacili su ga u vulkan s čokoladom. On nije više bio žute voće Bananić, nego već bananko. Svi su bili veseli i zaigrani, dok odjednom, jedan se kolačić zalio u najveći oblak Slatkopraha. Oblak se počeo širiti i ispustio je ogromne slatkiše. Planet Slatkišopad, kako je već bio uništen od ljudi, počeo je nestajati, a svi slatkiši su padali i padali i našli se u nekoj prostoriji. Trebalo je mnogo dana da shvate da su na planeti Zemlja i da se ta prostorija zove slastičarnica. Tako sada svi mi ljudi i dan danas kupujemo različite slatkiše i sladimo se po licu, a najviše u srcima, zahvaljujući jednom jedinom Bananiću.

Čudo je jedno za što sve može poslužiti običan gumb. Mislio sam da znam gotovo sve načine na koje bih ga mogao upotrijebiti, a tada mi je Hrvoje otkrio još nekoliko njih kojih se nikad ne bih sjetio. Takav je i Hrvojev svijet iz kojeg nas pozdravlja vila Gumbarica. Uvijek će vam otkriti neku novu ideju!

Vila Gumbarica

Hrvoje Levatić

1. r., O.Š. Petar Zrinski Šenkovec, Čakovec

Voditelj: Ladislava Šestak - Horvat

Vila Gumbarica nije bila obična vila. Vile imaju krila i lete, sipaju vilinsku prašinu i pomažu ljudima. Neke su i zločeste, ali vila Gumbarica to sigurno nije bila. Ona je pomagala svemiru i svemircima, a bila je mala kao prst. Šetala je šumom i kupila otpalo granje. Naime, ona je izrađivala gumbе od drveta. Odrezala bi dio grane, izbrusila ga i načinila 4 ili 2 rupe. Pri tome joj je pomagala i vilinska čarolija abrakagumb. No, priča nije bila sasvim jednostavna.

Bilo je to jednom još dublje u prošlosti kada je vila Gumbarica bila sasvim malena, malena kao gumbić, živjela je s roditeljima u hrastu lužnjaku. Rođena je u samoj duplji tog hrasta pa je odmalena voljela drveće. I gumbе! Kasnije se preselila u park. Tamo je imala malenu kućicu u kojoj je uredila dućančić. Prodavala je gumbе. Voljela je izradu različitih modela gumba, a jednog je dana izradila najveći i najšareniji gumb. Bio je napravljen od različitih vrsta drveća. Postavila ga je u izlog da ga svi vide. Nadala se da će doći netko i kupiti ga, a ona bi s tim novcima kupila neke boje za premazivanje.

Nitko danima i mjesecima nije dolazio. Vila je već izgubila nadu. I jak vjetar je zapuhao.

Za to vrijeme u planini živio je div Mirko. Div koji je nekad bio jako malen i živio je u sasvim malenoj kućici, ali su ga roditelji hranili toliko puno da su ubrzo morali preseliti u planinu jer u kućicu više nije stao. Unutar planine prekopali su tunel da bi se mogli spuštati do dna planine po namirnice. Mirko je bio dobri div smeđe kose i plavih očiju. Volio je smeđu boju pa je nosio smeđu majicu koja mu se otvarala s gornje strane jer je bila malo potrgana pa mu je uvijek bilo hladno za vrat. Iznenadio se kada je začuo vjetar i glasan zvuk u tunelu. Spustio se da pogleda. U tunelu je bila cijela mala kućica. Uzeo ju je u ruku i pobliže ju pogledao. Unutra je čuo zvukove. Vila Gumbarica ga je molila neka joj ne učini ništa i neka poštedi njezinu kuću. No, dobri div Mirko nije joj htio nauditi, već ju je saslušao. Željela se vratiti u park i nastaviti raditi. Obećao je da će je vratiti. Ona mu je za zahvalu poklonila onaj najveći i najšareniji gumb te mu pomogla sašiti ga na majicu. Nikad mu više neće biti

hladno! Pozvala ga je i na čaj, ali u njenu kućicu nije stao. Nije imala ni tako veliku šalicu. Smanjujućom ga je čarolijom smanjila i on je bio sretan. Div Mirko nije više bio div. Bio je mali div i pomogao je vili Gumbarici izrađivati gumbе.

Ubrzo, proizvodnja se proširila pa su mali div i vila osnovali tvornicu i pokrenuli Internet prodaju gumba. Pakirali su ih u kutijicu i slali poštom. Ponude su slali čak i u svemir i stigao im je povratni e-mail od svemiraca. Trebali su im gumbi za pokretanje letjelica. Vila i mali div opet su izrađivali različite modele gumba za različite modele letjelica. Svaki gumb bio bi kao žeton kojega bi svemirac stavljao u letjelicu i imao bi različitu energiju za letenje: crveni gumbi imali bi energiju do Marsa, žuti do Sunca, oni s prstenom do Saturna, zeleni i plavi do Zemlje i sl. Bilo ih je i zlatnih i srebrnih koji su imali energiju za druge galaksije. Problem s dostavom bio je isto tako riješen. Kako je planina u kojoj je prije

živio div Mirko sezala do svemira, div i vila tamo su načinili nešto poput aerodroma za svemirske letjelice. Vila Gumbarica je začarala tunel tunelskom čarolijom i mali div bi se pri ulasku pretvarao u velikog diva. Za čas bi bio pri vrhu gdje bi svemirci preuzimali i plaćali gumbе. Često su donosili zlato i svemirsku prašinu kojom bi vila Gumbarica posipavala gumbе. Takvi gumbi imali su energiju kojom bi svemirci mogli letjeti u crnu rupu i nazad izvlačiti sve što je crna rupa usisala. Bili su najvrjedniji pa bi vila i mali div mogli za te novce kupiti puno boja i različitog drva kojega nije bilo u parku oko kućice.

Izrada gumba se i nastavila puno vremena unaprijed. Tvornicu su naslijedila njihova djeca pa možda neki gumbi koje vi imate na košuljama ili hlačama potječu baš iz njihove radionice.

U modernim bajkama junaci često posjećuju tuđe priče. Snjeguljica će otići na Divlji Zapad, Ivica i Marica će posjetiti Trnoružicu, a vukovi organizirati kongres i raspravljati o razlici između tri prašćića i sedam kozlića.

Bajke se, također, više ne događaju iza sedam gora i planina, nego u našem dvorištu, iza ugla.

A Nada je sve to lijepo iskoristila u svojoj priči, otkrila kakav je plan zakuhala Babaroga i upozorila nas zašto trebamo čitati priče...

Babarogina kuharica

Nada Ahmeti

5.r., OŠ Brda, Split

Voditelj: Valerija Ritterman Medvidović

U Srednjoj Europi na dodiru Alpa s najvišim vrhom Triglavom, Panonske nizine i Sredozemlja smjestila se Slovenija. Geološka prošlost i različit reljef omogućili su razvoj mnogih biljnih i životinjskih vrsta rasprostranjenih u gustim slovenskim šumama. Papratnjače su jako dobro podnosile klimu pružajući svoje gusto korijenje duboko u vlažnu zemlju. Često je padala kiša, a posebno u jesen kada su stabla presvlačila svoje zelene košulje. Lišće, oker žute boje, nosio je lagani povjetarac na svojim rukama bacajući ih iznova u zrak, a ono je bezbrižno padalo po hladnom kamenju što se nalazilo sa zapadne strane šumskih litica.

Pričalo se da noću šuma oživi i da proždire zalutale putnike koji bi često skrenuli s označene staze u potrazi za avanturom ili pak radi prikupljanja što više lajkova sa zanimljivim fotografijama. Igra svjetla i sjene, namještanje određenog kuta snimanja, žablja perspektiva ili čak penjanje na najviše stablo, na njegovu prvu deblju

granu loveći širokokutni kadar da stane što više motiva u jednu sliku. Pričalo se o njima, ali nikada nisu pronađeni ikakvi dokazi, samo tih ljudi više nije bilo na ovom svijetu. Šuma je skrivala tajne.

Brdašca, jaruge ispunjene blatom, zečje rupe s tankim grančicama na kojima su mravi vrijedno prenosili posljednje zalihe ljetne gozbe u svoje duboke rovove s namjerom da prežive nemilosrdnu zimu. Male ptice pozdravljale su veliko sunce koje se teškom mukom probijalo kroz gusto granje visokih stabala htijući zagrijati zemlju svojim dahom. Gnijezda su bila napravljena na višim granama ispod crvenkastog lišća opojnog poput slatkog vina na nekoj gozbi. Sva su bila rađena od blata i tankih iglica međusobno isprepletenih u krug koji je u sredini imao dovoljno mjesta za četiri do pet lastavičjih jaja.

Na istočnom dijelu šume mirno je tekla rijeka Pivka. To je bila najtiša rijeka, bez brzaca i bez pritoka, ona sama i slobodna. Životinje su dolazile na njeno korito polako

pijući i bez ikakvog straha zadržale bi se dovoljno dugo da ugase svoju žeđ, a zatim su odlazile u unutrašnjost šume loveći nekog slabijeg od sebe. Da, igrali su lovice kao i djeca. Ponekad bi se poskliznuli, izgubili ravnotežu, pali i ponovno ustali i nastavili trčati za svojim plijenom. Srne su bile jako brze. U svojim skokovima našle bi se vrlo brzo na kraju livade često štiteći svoje mladunče od predatora. Njuh im je bio jako razvijen. Mogle su osjetiti na kilometre nekog stranca koji ne pripada njihovom svijetu i tada bi bježale u dubinu šume tražeći zaklon, nadu i spas. Plahe srne, ali i divlji veprovi, crni vukovi, mrki medvjedi nisu nikada odlazili na sjeverni dio šume. Životinje su nastojale taj teritorij izbjegavati u širokom luku, čak i veliko sunce sklonilo bi svoje lice na zapadnim klisurama i lagano klizilo prema dolje sa stidom u očima ili pak strahom kojeg nije htjelo pokazati. Dan je prolazio jednako kao i svaki drugi, ali svejedno se osjetio neki nemir, neka nelagoda skrivena u krošnjama poput sjenke koja se provlači šumom.

Sjeverni dio bio je djelomično izoliran iako je do njega vodila uska prašnjava cesta po kojoj su povremeno vozili automobili slovenskih tablica, a u ljetnoj sezoni moglo se naći puno hrvatskih, talijanskih i njemačkih gostiju. Svi su htjeli vidjeti Postojnsku jamu; najveću jamu u Europi. Sastojala se od mnogo tunela, galerija i dvorana. U sklopu nje postojale su i druge manje jame koje su imale ženska imena; Magdalena-jama, Pivka-jama itd.

Unutrašnjost Postojnske jame skrivala je mnoge tajne. Pojedini tuneli skrivali su blago, no turisti za to nisu znali jer je bilo jako dobro skriveno u bezbrojnim špiljskim odajama. Na svodovima su visjeli plavi dragulji i crveni rubini pa se špilja činila još većom zbog svjetlosti dragog kamenja. Sve je bilo sjajno i blještavo i bilo je sigurno da nitko nije pronašao dragulje jer su bili dio tog

krajolika. Možda ću odati mjesto svome prijatelju Aladinu koji je već jednom pronašao špilju s blagom i postao jako bogat, a ovo bogatstvo mogao bi podijeliti siromašnima. Pojedini tuneli bili su jako hladni i temperatura je bila oko 0 stupnjeva, a u nekim većim tunelima dostizala je i +8 stupnjeva. Nije bilo toliko hladno koliko se osjećala vlaga. Tuneli su se međusobno preklapali, vijugali, spuštali se sve dublje i dublje u Zemljinu jezgru. Nitko ne zna koje sve tajne krije ovo mjesto i koji stvorovi žive, a nikad nisu vidjeli sunce niti kišu.

U jednom manjem tunelu po sredini Postojnske jame živjelo je jedno neobično biće. To biće je bilo s drugog planeta. Nisam nikada saznala njegovo ime pa sam ga nazvala Svemirko. Nije razumio moj jezik. Imao je žutu boju kože s ljubičastim točkicama. Na glavi je imao zeleni i čarobni rog pomoću kojega je mogao skupljati razne stvari. Kada bi pronašao nešto zanimljivo, rog bi se zacrvenio. Kad je bio tužan, rog bi svijetlio tamnoljubičastom bojom. I upravo sada zidovi tunela u kojem je živio bili su obasjani tamnoljubičastom bojom koju je njegov rog isijavao. Svemirko je bio zarobljen. Doveden na prijevaru u ovu špilju i ostavljen kao zarobljenik jedne starice... o njoj ću nešto kasnije...

To jutro je bilo prohladno. Nebom se provlačio veliki bijeli oblak i nije imao namjeru nestati. Vjetar je lijeno puhao ni preslabo ni prejako, ali dovoljno da mala zelena letjelica s jednim putnikom sleti neopaženo na čistinu šume. Putnik se vješto spustio i izašao iz svoje letjelice i počeo razgledavati šumu. Nosio je veliku zlatnu torbu u koju je spremao predmete na koje je nailazio. Najviše se zadržao na jednom brežuljku gdje su rasli kadulja i matičnjak. Pažljivo je birao biljke i stavljao ih u svoju veliku zlatnu torbu. Uskoro svo bilje je ubrao i otišao je dalje u potragu, a za to vrijeme neobičan rog na njegovoj glavi svijetlio je

crvenom bojom. Dok je tako šetao šumom, ugledao je jednu mršavu staricu pokraj jednog velikog stabla. Njena odjeća bila je stara kao i njeno lice puno bora, a oči su joj bile crne kao noć. Ono što je bilo neobično, imala je veliki smeđi rog na glavi. Svemirko je lijepo pozdravio na svom svemirskom jeziku i upitao je za biljke koje traži.

- Dobrda! Može l oči eni? Tra bilj za svoje itelje! - upita Svemirko.

- Dobar dan i tebi ,momče! Znam ja puno ljekovitih biljaka koje rastu u ovoj šumi i od njih pravim čajeve! Inače, ja sam Babaroga. Volim pomagati svima , a posebno djeci.

– odgovori Babaroga.

-per! –oduševljeno kaže Svemirko.

- Reci ti meni, što tražiš i zbog čega?

- upita Babaroga.

-Moj itelji su jak olesni. Ne mog isati. Potrebn u bilje koje ne aste na ašem plan.

– odgovori Svemirko.

Babaroga se malo zamislila pa progovori umiljatim glasom:

"Drago dijete, tvoji roditelji su bolesni i trebaju ljekovito bilje koje će im pomoći da ozdrave. Ja ću ti pomoći. Živim u blizini , pođi sa mnom pa ću ti dati kadulje i matičnjaka i svega ostaloga što budeš htio."

Svemirko je bio sretan što će mu Babaroga pomoći i vjerovao joj je i zbog zajedničke osobine koju su imali; oboje su imali svoje rogove na glavi. Smatrao ju je prijateljicom. Kada su ušli u špilju, osjetio se neugodan miris pomiješan s mirisom trave i blata. Činilo se kao da je starica nešto kuhala , nešto ružno i neukusno, međutim Svemirko nije osjećao nikakav miris jer nije imao nos. Nije imao osjet mirisa, ali zato je jako dobro vidio i čuo. Starica je išla prva, a Svemirko za njom. Prolazili su kroz velike i male tunele, vijugave, mokre i suhe. Na zidovima su bile gusjenice i pauci koji su ispleli velike mreže i tako lovili kukce. Jedan tunel je bio pun dragog kamenja , bisera i

dijamanata. Svemirko je bio iznenađen kad je vidio toliko blaga. Na svom planetu to nije nikada vidio, možda zato što je njegov planet bio većinom pod slanom vodom. Kad su stigli u jednu veliku dvoranu , u sredini se nalazila drvena kuhinja s velikim drvenim stolom i stolicama. Police su bile ispunjene raznim začinima , a u staklenkama je čuvala balzamirane ptice, guštore i gusjenice. Starica je Svemirku ponudila jedno piće. Uskoro se počeo osjećati čudno. Počelo mu se malo vrtjeti u glavi. Sjeo je na stolicu i zaspao.

Svemirko se probudio u jednom kavezu u kojem je bila jedna zdjelica hrane i zdjelica vode. Pokušao je otvoriti vrata, ali bila su zaključana velikim lokotom, a ključ nije bio u blizini. Shvatio je da je zarobljen i da ga je Babaroga prevarila. Ona je imala zle namjere i nije joj trebao vjerovati. Njegov zeleni rog počeo je mijenjati boju. Osjetio se uplašeno i tužno. Uskoro je prostoriju obasjala tamnoljubičasta svjetlost koja i danas svijetli istom snagom.

Starom prašnjavom cestom vozili su automobili prema Postojnskoj jami. Dan je bio lijep i sunčan. Automobili su se zaustavili na zemljanom parkiralištu između visokih stabala. Roditelji s djecom veselo su otvarali velika željezna vrata koja su vodila u tamu špilje. Na samom ulazu bio je žuto- crveni vlakić u koje su posjetitelji mogli ući i krenuti u nezaboravnu pustolovinu kroz tunele i dvorane u kojima su davno plesali carevi. Djeca su bila sretna kada su vidjela vlakić i jedva su dočekali obilazak. Vlakić je vozio jedan mršav starac, naboranog lica sa šeširom na glavi. Hlače su mu bile tamne boje, a košulja uska pa se svaka kost mogla vidjeti. Pristojno je pozdravljao posjetitelje, smiješio se i nastojao biti jako fin i ljubazan. Činio se dobar, ali njegove oči crne kao noć djelovale su jako zločesto. Nakon što je

svima prodao ulaznice i dao upute kuda će se voziti, sjeo je na svoje mjesto i pokrenuo vlakić. Djeca su vrištala od sreće, a roditelji su izvadili svoje fotoaparate i počeli slikavati špilju. Vožnja je bila ugodna. U špilji nije bilo hladno, samo bi ponekad vjetar malo jače puhnuo. Na zidovima su bili crteži još iz doba neandertalaca što je ovu pustolovinu činilo još zanimljivijom. Neki roditelji su htjeli slikati te crteže pa su zamolili vozača da im stane.

Uskoro su svi iz vlakića stajali kraj crteža, smijali se i namještali se za najbolju fotografiju. Pored tih crteža vodio je malen puteljak i jedan čovjek je odlučio vidjeti kamo vodi. Poveo je svoju šestogodišnju kćer koja je sa sobom nosila plišanog zeca. Nakon pola sata posjetitelji su se ukrkali u vlakić i nastavili svoje putovanje. Nitko nije primijetio da je 9. i 10. sjedalo prazno. Vlakić se zaustavio ponovno kada je stigao u jednu veliku osvijetljenu dvoranu. Svi su se oduševili ljepotom špilje. Imali su slobodno vrijeme za razgledavanje, a na jednom stolu mogli su se poslužiti zrelim jabukama i kruškama i hladnom limunadom. Starac je bio malo umoran pa je sjeo na jedan mali zidić, skinuo cipele koje su ga cijelo vrijeme žuljale, a to je bio jedan mali crveni rubin. Brzo ga je sklonio kako nitko ne bi vidio i bacio ga sebi iza leđa u tamu. Crne oči skrivale su tajnu.

Dvojica braće počela su se penjati po jednoj stijeni. Željeli su dohvatiti sige koje su visjele sa stropa. U jednom trenutku stariji dječak se poskliznuo i pao i za sobom povukao mlađeg brata. Obojica su pali nezgodno na tlo. Roditelji su se prepali, dotrčali do njih i vidjeli da je stariji dječak slomio nogu. Nije se mogao pomaknuti od bolova. Plakao je i bio je jako preplašen. Mlađi brat je imao samo nekoliko modrica. Roditelji su zamolili vozača da ih vrati na površinu kako bi s dječacima mogli hitno ići u bolnicu. Vozač je pristao, ali vidjelo se da nije baš zadovoljan.

Nekoliko drugih posjetitelja odlučilo je također otići jer su se preplašili da se njima nešto ne dogodi, samo jedna obitelj iz Hrvatske je odlučila ostati jer su putovali jako daleko da vide Postojnsku jamu.

- Gospodo -, reče vozač - vi ostanite tu i malo razgledavajte dok se ja ne vratim.

- Nema problema, gospodine. Mi ćemo nešto i pojesti jer smo ogladnjeli od dugog puta. – reče bucmasti čovjek.

Vlakić se pokrenuo i nestao u tamnom tunelu. Mlada plavokosa žena izvadila je iz svoje torbe sendviče, banane i jogurte i podijelila svojim trima djevojčicama koje su jedva dočekale pojesti svoje sendviče. Čovjek je uzeo voće i počeo mljackati. Nakon nekog vremena čuo se zvuk vlakića koji se približavao. Starac se vraćao. Čim je stigao, predložio je obitelji da ih odvede u jednu drugu prostoriju kako bi ih počastio toplom juhom od šumskih gljiva i posebnim čajem od borovnice i šipka. Rekao im je da on dobro poznaje šumu i šumske plodove i biljke od kojih radi čajeve i napitke koji mogu izliječiti sve bolesti. Čovjeku se svidjela ideja zato što je imao problema s viškom kilograma, a čudotvorni čaj bi mu mogao pomoći. Plavokose djevojčice od sedam, deset i jedanaest godina prve su se ukrcale na vlakić, zauzele najbolja sjedala i nestrpljivo čekale polazak u drugu dvoranu. Stigli su u jedno predsoblje odakle su se uputili pješice prema mjestu kamo ih je starac odlučio pozvati. Ušli su u jednu veliku dvoranu u kojoj je u sredini bila drvena kuhinja s drvenim stolom i stolicama, a na policama su se nalazile staklenke s raznim biljem, začinima. Na plinskom štednjaku bio je veliki crni lonac u kojem se kuhala juha. Mirisalo je po šumskim gljivama i nekim travama. Starac je bio jako ljubazan pa je svoje goste lijepo smjestio, ponudio ih toplim čajem i pripremio tanjure i pribor za jelo. Djevojčice su veselo skakutale. Juha je bila gusta i puna začina.

Gosti su bili zadovoljni okusom , čak je i najmlađa djevojčica sve pojela iako nije voljela gljive. Čaj je bio vruć i gorak, ali takav se morao popiti jer najbolje djeluje na organizam. Starac nije ništa jeo ni pio , samo je gledao svoje goste, a pravdao se da nije gladan ni žedan jer je jutros pojео pečenu jarebicu s brokulom. Nakon nekog vremena svi su počeli osjećati umor. San se približavao iako je vani bilo jutro i lijepi sunčani dan. Ljeto je počelo.

Mislim da je došlo vrijeme da se i ja predstavim , dragi čitatelji, da vam opišem što se meni dogodilo, tko sam i kako sve ove događaje znam. Vi onda prosudite o svemu što sam napisala, ali uvjeravam vas da je sve ovo živa istina.

Odrasla sam u jednom malom selu u kojem su sva djeca bila poslušna i vrijedna kao što sam i ja sama. Majka me zamolila da odnesem svojoj teško bolesnoj baki medene kolače, savijaču od jabuke, raženi kruh i maslac, jogurt, pahuljice i tri crvene jabuke. Baka je živjela u šumi u jednoj maloj slamnatoj kolibi nedaleko od sela, ali moralo se ići jednom stazom koja je vodila prema rijeci. Majka mi je oduvijek govorila da ne pričam s nepoznatima , ali i da budem pristojna prema starijim osobama. Krenula sam to jutro u posjet baki. Bezbrizno sam šetala šumom i pjevala svoju najdražu pjesmu. Odjednom ispred mene se pojavio vuk. Prepala sam se. Međutim, vuk mi je rekao da se ne bojim , da mi samo želi pokazati jedan letak. Na njemu je bila nacrtana Postojnska jama sa svojim lijepim tunelima i žuto-crveni vlakić u kojem su se djeca vozila. Htjela sam se i ja provozati u tom žuto-crvenom vlakiću i htjela sam vidjeti prekrasnu špilju. Vuk mi je rekao da je on jednom bio i da moram svakako otići. Nije me trebao dugo nagovarati, skupila sam hrabrosti , ponijela letak sa sobom, zahvalila vuku i krenula sam izvan svojih granica.

To jutro baku nisam posjetila niti sam joj odnijela košaricu. Putovala sam dugo. Malo bih se zaustavila, sjela i odmorila. Sreća pa sam imala košaricu punu ukusne hrane tako da sam sve pojela što sam imala. Treće jutro sam stigla u jednu gustu šumu. Pratila sam šumski puteljak po kojem su rasle bobice koje sam skupljala u svoju košaricu. Odjednom sam se našla ispred jedne velike špilje i odlučila sam poviriti unutra. Na zidu sam vidjela jednu crvenu točkicu koja se pomicala u lijevo pa u desno i u jednom trenutku zaustavila se na mojim očima. Morala sam skloniti pogled, a točkica je nastavila svoju igru po zidu i lagano se pomicala sve dublje i dublje u mračni dio špilje. Odlučila sam ju slijediti jer sam bila znatiželjna. U jednom trenutku spotakla sam se o nečiji štap. Ugledala sam jednu staricu naboranog lica u poderanoj odjeći.

- Djevojčice, jesi li dobro? - upitala me starica.

-Teto, izgubila sam se. Pratila sam jednu točkicu na zidu koja me dovela do Vas. Možete li mi pomoći izaći iz ove špilje?

- uplakano sam rekla.

-Hoću, drago dijete! Pomoći ću ti, samo me slijedi – uvjerila me starica.

-Hvala Vam od srca! - rekla sam zadovoljno.

Međutim, čim smo ušle u jedan užu tunel, koji se zvao Magdalenina jama, starica me udarila štapom, a ja sam izgubila svijest. Probudila sam se u kavezu okovana lancima, a zidovi špilje bili su tamnoljubičaste boje. Na samom kraju prostorije bio je još jedan kavez i netko je sjedio unutra i tiho plakao. Gledala sam dugo u tu osobu, ali nisam bila sigurna je li to čovjek ili neko biće. Na glavi je imao rog koji je svijetlio tamnoljubičastom bojom i ta boja je bila posvuda po zidu ove špilje. Nakon dužeg razmišljanja shvatila sam da je izvanzemaljac. Pokušala sam pričati s njim, ali nismo se razumjeli jer je govorio čudnim jezikom. Nazvala sam ga Svemirko.

Prolazili su sati. U glavi sam imala bezbroj pitanja. Nisam znala zašto sam zarobljena i tko je ta zla starica. U jednom trenutku ugledala sam sjenu koja se približavala mom kavezu.

- Djevojčice, od sada ćeš biti moja kuharica! Ja sam Babaroga, a ti si sigurno čula za mene. Volim jesti neobičnu hranu, ali najviše volim slatku dječicu skuhati u loncu ili ih ispeći u velikoj pećnici. – kaže Babaroga.

-Nemojte, molim Vas! Pustite me!
- zavapila sam.

- Ne želim čuti više ni riječi! Oslobodit ću te kako bi mogla započeti s kuhanjem, a vjerujem da si dovoljno pametna da ne bježiš jer ćeš se lako izgubiti u ovim bezbrojnim tunelima! Ho-ho-ho-ho! – počela se Babaroga podrugljivo smijati.

- Vuk je -, nastavila je Babaroga
- napravio dobar posao što te k meni poslao!
- Vuk? Što vuk ima s vama? - bila sam začuđena.

- Djetešće milo i drago, ja znam sve o tebi! Ti si Crvenkapica! Vuk te meni poslao jer on želi biti glavni lik u priči o Crvenkapici, a meni ionako treba jedna kuharica koja će nastaviti moje djelo kad mene više ne bude! Ipak ja imam 135 godina i ne vidim dobro kao nekad, a i postala sam nespretna u kuhinji! – rekla je zlobno Babaroga.

Babaroga je odnijela Svemirku zdjelu voća pa nestala u mraku. Čitavu noć sam plakala i dozivala u pomoć, ali nitko me nije čuo, samo jeka vraćala je moj glas, a Svemirko je leđima okrenut zidu drhtao od hladnoće. Rano ujutro Babaroga je stigla do moga kaveza i otključala lance koji su me čvrsto pritezali. Odlučila sam da ću biti uzorna i poslušna kakva inače jesam , a tada možda , veliko možda, budem i oslobođena. Slijedila sam Babarogu do jedne velike dvorane u kojoj je bio veliki drveni stol sa stolicama , a po sredini je bila drvena kuhinja. Na štednjaku se već nešto

kuhalo, a miris mi se nikako nije sviđao. Babaroga je spustila s prašnjave komode jednu staru knjigu obloženu smeđim koricama. Listovi su požutjeli od starosti, a tinta bila skoro pa nevidljiva. Unutra su bili napisani razni recepti koje je starica tijekom godina pripremala.

Uzela sam knjigu u ruku i počela čitati redom; mravlje glavice s kupusom, tikvice sa zečjim ušima, juha s vučjim krznom, pastreve sa zmijskim otrovom, borove iglice s medom, pržene crvene paprike sa svježim žoharima, tijesto punjeno muhama, pohane vjeverice u umaku od mišjih očiju... Receptima nije bilo kraja. Trebala sam naučiti sve to pripremati i poneki novi recept naučiti. Babarogina prijateljica, koja se također zove Babaroga, živi u Splitu na brdu Marjanu. Često se čuju babofonom i razmjenjuju recepte za razne napitke , jela i kolače. Jednom mjesečno posjećivala je stara sijeda čarobnica koja je vlasnica jedne čarobne trgovine pa je donosila razne namirnice koje je prodavala Babarogi.

Zadnja pošiljka bili su neki čudni kukci koji se zovu potkornjaci, a navodno su bili jako ukusni kada bi se skuhalo. To je valjda bila glavna splitska poslastica pa je Babaroga zahtijevala njihovu pripremu. Morala sam ih oguliti, narezati na kockice pa zajedno s lukom popržiti na tavi i onda zaliti vodom, dodati kurkumu, papar, brezin šećer, mišje trepavice, orlovo krilo pa sve kuhati na laganoj vatri puna četiri sata. Potkornjaci su inače bili jako žilavi. Čim sam sve skuhalo, poslužila sam Babarogu dok su mi suze padale u jelo. Moje suze su učinile jelo vrlo kiselim pa je Babaroga sve bacila u smeće, a na mene počela vikati i tući me štapom. Zatvorila me u kavez, stavila lance i ljutito napustila tunel. Svemirko je žmirkao svojim očima dok se tamnoljubičasta svjetlost širila zidovima.

Iduće jutro Babaroga me oslobodila i rekla da mora ići u šumu nacijepati drva i ubrati

začinsko bilje, a ja sam dobila zadatak pospremiti kuhinju, skuhati ručak i pomesti prašinu. Odlučila sam poslušati staricu pa kad mi počne vjerovati, pobjeći ću i povesti Svemirka sa sobom. Uhvatila sam se čišćenja špilje. Sve sam uredno posložila, obrisala prašinu sa starog namještaja i započela pripremu ručka.

Danas su na jelovniku bile žabe punjene ovčjim sirom, lavandom i vjeveričjim izmetom i puding od vanilije s dodatkom mljevenog gavranovog kljuna. Nije baš bila neka kombinacija, mislim da bi bilo ukusnije dodati malo čokolade u prahu, ali Babaroga nije voljela baš slatkiše iako ih je imala punu ladicu što mi je zaista bilo čudno. Za koga čuva te slatkiše kad ih ona ne voli? Iz razmišljanja me trgnuo jedan neobičan zvuk koji je dopirao iza mojih leđa. U jednom manjem tunelu činilo se da netko plače. Požurila sam vidjeti što se tamo događa. Na podu u kutu sjedile su dvije plavokose djevojčice i neutježno plakale ispred dvaju kamenih kipova. To su bili kipovi jedne vitke žene i jednog debeljuškastog muškarca. Djevojčice su mi potrčale u naručje i ispričale što im se dogodilo.

One su došle sa svojim roditeljima iz Hrvatske posjetiti Postojnsku jamu, međutim jedan starac ih je zarobio i njihove roditelje pretvorio u kamene kipove. Kasnije su otkrile da starac nije starac, već starica koja je bila prerusena u vozača vlakića. Njihovu najstariju sestru starica je hranila samo slatkišima i pečenim odojcima pa kad se udebljala, zatvorila je u crnu pećnicu i ispekla. Djevojčice su pričale neutježno plačući. Odlučila sam djevojčicama pomoći, samo sam trebala smisliti plan za bijeg. Rekla sam im da budu strpljive i da zaborave da su me vidjele kako Babaroga ne bi posumnjala, a ja ću se potruditi naći izlaz iz ove noćne more. Treba samo glumiti da je sve u redu i da starica misli kako sam joj vjerna i poslušna. Djevojčice su mi

šapnule kako postoje još dva kipa: jednog čovjeka i djevojčice u susjednoj sobi.

Mrak mi je sklapao oči, ali svejedno sam krenula u tom pravcu kamo su me djevojčice uputile. Ugazila sam na nešto mekano. Rukom sam dohvatila neobičan mekan predmet, a po svemu činilo mi se da u ruci držim igračku plišanog zeca. Tapkajući u mraku, udarila sam nogom u kameni kip. Prepala sam se i odjurila natrag na svjetlost. Shvatila sam da su djevojčice govorile istinu i da se ovdje događaju loše stvari, a krivac za sve je Babaroga, zla i podla starica. Odlučila sam potražiti izlaz. Ušla sam u jedan uzak tunel u kojem sam morala puzati. Osjećala sam pod rukama vlažnu zemlju. Na kraju tunela morala sam se spustiti niže po strmoj stijeni. Skočila sam i našla sam se u novoj dvorani. U sredini je bio okrugli stol na kojem se nalazila velika crna knjiga. To je bila knjiga čarolija.

Počela sam čitati i uspjela sam naći recept pomoću kojeg se moglo kamene kipove vratiti u život i tako bi ponovno postali ljudi. Trebalo je pronaći neobične sastojke. Potrebni su bili crni puževi i njihova sluz, žablja koža, paukova mreža, muhe i močvarni mulj. Paukovu mrežu sam odmah uhvatila rukom jer se nalazila svuda, muhe sam vješto udarala muhomlatom pa sam ih čuvala u staklenci. Žabe je Babaroga čuvala u ormaru tako da je i taj problem bio riješen. Trebalo je samo pronaći crne puževe i njihovu sluz te močvarni mulj. Krenula sam dalje sjevernom stranom špilje. Na plafonima visjeli su šišmiši čiji je izmet bio močvarni mulj pa sam ga skupila u pregaču. Već je bilo kasno pa sam požurila natrag. Kad sam došla u Babaroginu kuhinju, izvadila sam staklenku i stavila sve sastojke koje sam našla i dodala muhe i žablju kožicu. Crni puž gmizao je po drvenoj kuhači.

- Stvorio se kao naručen, - promislila sam.

Skupivši njegovu kućicu i crnu sluz,

sastojke sam dobro izmučkala tako da je nastala crno-zelena tekućina. Napitak sam odmah odnijela u tunel gdje su bili kipovi žene i muškarca, a dvije plavokose djevojčice su se obradovale kad su me vidjele.

Nisam znala kako čarolija djeluje pa sam kipove poprskala tekućinom. Ništa se nije događalo iako sam čekala pola sata. Djevojčice su predložile da tekućinu namažemo na njihova lica i na čitavo tijelo. Kistom smo mazale lijevu ruku, desnu ruku, lijevu i desnu nogu, lice i kosu. Nakon par minuta kipovi su se počeli pomicati, kamen se otopio s njihovih tijela i pojavili su se ljudi od krvi i mesa. Čvrsto su zagrlili svoje djevojčice i od sreće zaplakali. Ja sam požurila u susjednu sobu gdje su bili kipovi male djevojčice i njenog tate pa sam sve isto ponovila. Kipovi su opet postali ljudi.

Okupili smo se svi u Babaroginoj kuhinji i počeli žustro razgovarati. Osjećao se strah u zraku, ljudi su bili preplašeni i samo su htjeli pobjeći. Rekla sam im da postoji neobično biće iz svemira koje je također zarobljeno u jednom kavezu i da mu moramo pomoći i tek tada možemo svi zajedno bježati iz ove pećine. Uputili smo se svi dugim tunelom zapadne strane špilje. Djevojčica s plišanim zecom nije mogla hodati pa je otac nosio. Kako smo se približavali, tamnoljubičasta svjetlost treperila je na zidu. Svemirko je plakao. Prišli smo njegovom kavezu, otključali ga i Svemirko je bio slobodan. Njegov rog je postao zelen od sreće. Uzeo je svoju zlatnu torbu, prebacio je preko ramena i krenuo za nama. Dugo smo šetali tunelima i činilo nam se da se vrtimo u krug. Izdaleka smo začuli Babarogin kreštavi glas.

Svi smo počeli bježati u svim smjerovima i tražiti izlaz iz ovog labirinta. Babaroga je začarala šišmiše koji su počeli letjeti za nama. Djevojčicama su se zapetljali u kosu,

a one su počele vrištati. Majka im je pokušala pomoći, ali su je šišmiši izgrizli po rukama pa je žena ostala ležati na tlu. Babaroga je naredila paucima da ispletu čvrstu mrežu na svim izlazima iz špilje pa ako netko pokuša izaći da se zalijepi. Uskoro se otac s djevojčicom zaljepio u paukovu mrežu, a plišanog zeca pauk je progutao. Mi preostali, koji smo bježali, našli smo se u krug teško dišući. Svemirko je putem izgubio svoju zlatnu torbu, debeljuškasti čovjek je dozivao svoju ženu i djecu, a ja sam sjela na pod pećine i zaplakala. Po prvi put sam trebala svoju baku i mamu. Jedna tamna sjena provlačila se zidom. Babaroga je sjedila na velikom pauku. Nismo joj uspjeli pobjeći.

Šišmiši su ponijeli djevojčice i ženu na svojim krilima, a pauci su odlijepili djevojčicu i njenog tatu pa su ih u kukuljicama nosili natrag u Babarogine odaje. Babaroga je Svemirka vezala lancima poput psa, a mene je istukla štapom po leđima jer sam bila odgovorna za ovaj bijeg.

Spavala sam čvrstim snom na podu hladne špilje kada je Babaroga prurušena u starca rekla:

- Ustani, Crvenkapice! Stižu nam uskoro novi gosti! Vlakić je spreman za novu djecu, a ti moraš svu kuću očistiti, prašinu pobrisati, pripremiti lonac vode i početi kuhati juhu od zečjih šapa. I ne zaboravi doliti onaj zeleni lijek koji će ih uspavati kada dođu!

Ustala sam naglo, popravila svoju crvenu kapicu, pogledala prema kavezu. Svemirko je čvrsto spavao, a njegov rog više nije svijetlio. Mislim da se njegov život polako gasio, a ja mu nisam mogla pomoći. U kavezu nasuprot sjedila je četveročlana obitelj, prljava i bosonoga sa suzama u očima. Molili su me da ih spasim. Tražila sam pogledom paukove kukuljice, ali nisam ih vidjela. Krenula sam u kuhinju i počela pripremati namirnice. Izvadila sam staklenku mrava, šumske gljive, crne

puževe i počela raditi napitak. Prvi gosti su ulazili , a starac je ljubazno pričao s njima. Dječaci su mogli imati pet godina, a njihova sestra sedamnaest. Roditelji su pričali njemačkim jezikom i činilo se kako su oduševljeni špiljom i ljubaznim starcem. Babaroga prerusena u starca predstavila me kao svoju unuku. Od straha nisam mogla ništa reći, samo sam nijemo klimnula glavom, a ljudi su krenuli u razgledavanje špilje. Pristizali su i drugi u kolonama. Bilo je puno male djece. Svi su bili oduševljeni ljepotom Postojnske jame. Svi su bili oduševljeni ljubaznim starcem. Svi su bili oduševljeni sa mnom i mojim ručkom, a nitko nije primijetio suze u mojim očima.

Shvatila sam da je prošlo osam godina otkada sam zarobljena u ovoj špilji. Shvatila sam da nitko ne zna gdje sam. Možda me i moj autor traži. Najgore od svega je što djeca više ne čitaju. Kad bi djeca čitala Crvenkapicu, vidjela bi da nema Crvenkapice u priči. Tada bi rekli svojim učiteljicama kako nema Crvenkapice, nego da je vuk glavni junak u priči. Tada bi se pokrenula potraga.

Djeco, molim vas, čitajte! Čitajte knjigu! Pronađite me! Spasite mene i ove zarobljene ljude! Vratite me mome autoru! Vratite me mojoj baki koja se sigurno brine za mene jer ne zna gdje sam!

Djeco draga, pomozite svojoj Crvenkapici!

*Volim kada me priče iznenade. Volim kada se dogodi nešto neočekivano. A ovo je upravo takva priča!
Da vam ne pokvarim iznenađenje, puštam sad Ivonu da vas vodi...*

Kroz Jadransku pustinju

Ivona Herout

7.r., IV Osnovna škola Ljudevit Gaj, Krapina
Voditelj: Antonija čekolj

Prve sunčeve zrake provirivale su pomalo plaho iza visokih strmih litica. Polako, kao da svakim tihim trenutkom postaju sve odvažnije i hrabrije, kretale su se sve više i više te obasjavale novi dan. Svojom svjetlošću otkrivale su pješčanu pustinju što se prostirala kao suha dolina između visoravni. Pustinja bješe i dugačka i široka tisućama kilometara, i samo su je oštre oči uzvišenih sunčevih zraka vidjele čitavu. Ime joj bješe Jadranska pustinja. Nazvana je po Jadranu, svojem vječnom pastiru. Njemu bješe povjerena na čuvanje te je on pazio na nju i na njene stanovnike.

Sunce su tog jutra prvi izišli pozdraviti mali pustinski gušteri koji su živjeli duboko u pijesku. Zatim su došle i pustinske lije, i divlji risovi, a i ljudi što življahu u kućama od stijena i pijeska. Započinjao je još jedan naizgled posve običan dan u pustinji. Smijeh ljudske djece izmiješao se s krikovima

jastreba što su visoko letjeli. Sunčeve zrake penjale su se još više, kao da su željne pogledati radosnu pustinju s nekog visokog planinskog vidikovca.

Bio je tu i Jadran, pastir pustinje, koga su ljudi poznavali tek kao lika iz legendi što su se navečer prepričavale uz vatru. Šetao je udaljenim krajevima pustinje. Išao je onamo kamo se ljudi još nisu otisnuli, posve uz granicu s drugim pustinjama. Šetao je u tišini, posve sam. Bio je visok oko dva metra, zaogrnut nekim smeđim, izlizanim ogrtačem. Na glavi je nosio kapuljaču koja mu je sakrivala lice. Neobičan prizor jer za pustinske prilike bješe veoma topao dan. Ispod kapuljače i ogrtača Jadran je zapravo krio svoju kožu (ako bi se to i moglo nazvati kožom) jer on bješe građen od pustinskoga pijeska. I ponekad se činilo da je on pustinja i da je pustinja on kad bi se stopio s pustinjom i pustio vjetru da ga raznosi. I tada bi zaista bio pijesak, i pješčana dina.

No toga dana Jadran se nije stapao s pustinjom. Bio je previše zamišljen da bi se igrao s vjetrom što se vio oko njega i raznosio mu pijesak oko nogu što su bile obuvane u sandale. Znao je da nešto nije u redu. Sunce je već mjesecima prejako sjalo i previše žarilo pustinju. Ljudi su bili iscrpljeni i izmučeni tom vrućinom, korita svih potoka bijahu presušila, a kiša nije padala već godinama. Iznenada stane. Nalazio se pred ostacima životinjskih tijela oko kojih su letjeli stravični lešinari. Bile su to ptice mršavih tijela, zagasita perja bez sjaja, iskolačenih, prodornih očiju i oštih kandža.

Jadran se zaletje svom snagom među ptice, ali one se nisu micale. To nisu bile ptice njegove pustinje. Bile su to ptice iz nekih dalekih krajeva, tamnih, mračnih i žednih. Prodere se: „Mičite se kad vam kažem! Odlazite, glasnici tame! Vraćajte se u mrak iz kojeg ste došli!“ Ali ptice su se samo još više naljutile i počele siktati. Napuštale su suhe lešine i opkoljivale Jadrana. On je stajao ondje gledajući ih bez straha. Prođe još nekoliko trenutaka kojima je gospodarila tišina, a onda Jadran počne svoju preobrazbu. Stopi se s pustinjom i postane njen dio. Pustinja je plešući s vjetrom ljutito nasrnula na ptice tame. Ptice su vriskale prodornim glasovima. Pustinja ih je čvrsto stegnula i uskoro zakopala u svoje dubine ne ostavljajući ni jednu jedinu ptičurinu na površini.

Jadran se ponovno uobličio u sebe i s gađenjem pogleda u pijesak. Nije uspio vidjeti tamnu dubinu u koju su ptice potonule. „Iz tame ste došle, u tamu ste se i vratile“, reče mrtvim pticama. Zatim se sagne nad jedan životinjski kostur i onjuši ga pokušavajući otkriti od čega je životinja

uginula. Jadranu je miris govorio više nego bi govorio nekom drugom. On je poznavao miris svega u svojoj pustinji, pa i svakog pojedinog zrnca pijeska.

„Uginula je od vrućine“, pomisli Jadran, „od vrućine i žeđi.“ „Ova suša prevršila je već svaku mjeru. Ovo nije prvi njen pokolj koji sam vidio. Stradat će i ljudi. Da mi je znati otkuda su došle one ptice? Izgledaju kao one grozne ptičurine s daleke Hladne visoravni, koje gladne ne vrebaju samo lešine, nego i sve živo. Ako su one ovdje, zaista nam se ne piše dobro. Slutim da ovo nije obična suša. Ovo je kraj nečega. Ne znam čega. Nadam se da nije kraj moje pustinje...“ Potom se tiho stopi s pustinjom i nježno počne zakopavati kosture u pijesak.

Sunce se na zapadu već opraštalo, a na tamnome nebu počele su se pojavljivati prve zvijezde, srebrne svjetiljke u noći. Ljudska su naselja polako utihnula, a životinje su se sakrile u svoje nastambe. Noć je bila topla, pretopla, onakva kakva pustinjska noć ne bi smjela biti. Jadran je sjedio na visokoj pješčanoj dini i promatrao tiho nebo. Osjećao je da se pustinja suši, da nekako gasne od sve one vrućine. Spusti pogled na svoju voljenu pustinju. „Moram nešto poduzeti“, mislio je. „Ovo je moja pustinja i ja se moram brinuti za nju. Ja sam joj pastir.“ Uzdahne i ponovno pogleda nebo. „Otići ću Vremenskoj Putnici po savjet. Ona će mi pomoći“, odlučio napokon.

Vremenska Putnica živjela je u špilji u podnožju visoravni koja se nalazila pokraj pustinje. Jadran nije znao njezino pravo ime jer mu ga ona nije željela reći. Bila je veoma tajanstvena i nije voljela govoriti o sebi, ali zato je Jadranu oduvijek davala dobre

savjete. On je k njoj dolazio jer je ona već više puta bila u budućnosti te je znala puno o tome što će se dogoditi. Možda je i sama došla iz budućnosti... Nije često izlazila iz svoje špilje, i nije razgovarala ni s kim osim s Jadranom, i pustinjским životinjama čiji je jezik razumjela.

Jadran se stopi s pustinjom i krene do visoravni. Kretao se brzo pod okriljem noći, ali je do špilje ipak došao tek za nekoliko dana. Kada je napokon bio blizu, uobličili se ponovno u svoj lik i prijeđe posljednjih stotinjak metara pješice. Bilo je kasno priepodne, a negdje iz visina na pustinju su se spuštali jezoviti krici gladnih ptica. Pustinja je već bila posve suha, pijesak zasušen, a sunce je žarilo bez milosti koliko se god njegove zrake doimale nježno i dobroćudno. Jadran se već nalazio pred špiljom i nasmiješi se gledajući je.

Ulaz u špilju bijaše impozantan, visok oko dva i pol metara, isticao se na sivoj stijeni visoravni svojim bojama. Na ulazu su stajala vrata izrađena od stijene. Na vratima su bila izrezbarena dva velika lista s isprepletenim peteljkama, obojena u zelenu i zlatnu boju. U listovima bijaše izrezbareno cvijeće, obojeno u nježnu ružičastu boju, a u svakoj latici bijaše utisnuta runa. Značenja tih znakova bila su poznata samo Vremenskoj Putnici jer ona sama bijaše izradila ta vrata. Jadran još jedanput pogleda vrata te pokuca svojom velikom pješćanom šakom.

Vrata se otvore istoga trenutka. Jadran uđe u špilju i preletje pogledom po njenoj unutrašnjosti. Činilo mu se da unutra nema nikoga pa se začudi i upita se tko je otvorio vrata. Špilja sama po sebi nije bila velika i imala je tek tri komada namještaja: krevet,

stol i stolac. Jedina svjetlost dopirala je kroz još uvijek odškrinuta vrata. Iznenada se vrata zatvore i nestane svjetlosti. Jadran se obazre oko sebe. Na vratima je stajala Vremenska Putnica. Iako je u špilji bilo mračno, sasvim ju je dobro vidio zahvaljujući svojim ostrim očima.

Nije bila osobito visoka, ali je bila vitka. Imala je dugu tamnu kosu vječito ispletenu u dvije pletenice. Oči su joj bile izrazito svijetle, zelene, a obrve gotovo da nije ni imala koliko su bile tanke. Nije bila ni mlada ni stara, kao da je ostavila godine negdje u vremenu. Djelovala je u isti mah nekako strogo i mudro, a ponekad je bila neozbiljna poput djevojčice. Izgledala je kao da uvijek drži sve konce u svojim rukama. Ipak ona bijaše prijateljica samog Vremena. Prijateljevala je i sa životinjama koje su s njom razgovarale i donosile joj vijesti iz pustinje i još daljih krajeva. Gledala je Jadrana pomalo ljutito, kao da očekuje nekakvo objašnjenje ili opravdanje. Zbog toga se on osjećao kao dijete koje je zakasnilo na sat iznimno stroge učiteljice.

„Onda?“ upita ona. „Što trebaš od mene? Ne čini li ti se da je malo kasno da dolaziš po savjete? Ne čini li ti se da si trebao poduzeti nešto ranije?“

„Nisam mislio da je situacija tako ozbiljna“, reče Jadran pomalo ljutit jer mu se činilo da je Vremenska Putnica pre naglila s pitanjima i da ga napada.

„Nisi, je li?“ nastavi ona neumoljivo. „E, pa samo da znaš, ozbiljno je. I ti si mi neki pastir pustinje! Samo šećeš oko granica, uopće se ne brineš za druge!“

Jadran se sada zaista naljutio. Tko je ona da ga vrijeđa? Ljutito je pogleda. „Odjednom si se počela brinuti za

pustinju, ha? Što ti ona ionako znači? Ionako uvijek možeš samo skočiti u budućnost i otići! Uostalom, što sam i trebao učiniti?“ Vremenska Putnica počne se smijati.

„Iskušavam te. Samo me zanimalo mogu li te još uvijek lako iznervirati. Sad vidim da mogu.“ Ona odmahne glavom još uvijek se smijući. „Da, zaista ti treba savjet u vezi s ovom sušom. Došao je kraj tvoje pustinje.“ Zadnje riječi izrekla je posve nehajno, kao da kraj pustinje nije ništa posebno.

Jadran se osjećao kao da ga je nešto probolo kroz srce. „Kraj... pustinje? Ne. Ne, ne, ne i ne. Lažeš.“ Počeo se polako udaljavati od nje, ali ona mu se približi.

„Nemoj biti žalostan“, reče mu ozbiljno. „To što više neće biti pustinje, ne znači da ćeš umrijeti ti ili ljudi koji u njoj žive. Neće čak ni pustinja umrijeti. Iz nje će se roditi more, a ljudi će nastaniti visoravni. Radi se samo o prijelazu. Razmisli. Umire li ujesen priroda? Ne, ona se samo privremeno mijenja. Kao što ni noć nije kraj svijeta. Budi bez brige, Jadrane. Sve će biti u redu.“

Jadran je pogleda i pritom skine kapuljaču. Lice mu bijaše od pijeska, ali oči ljudske, smeđe boje. Na mjestu usana stajao je prerez. „Ja ne želim biti pastir moru. Volim pustinju i njen pijesak. Što to uopće govoriš? Suša je. Kako bi odjednom moglo nastati more?“

Vremenska Putnica duboko udahne i reče: „More će nastati jedino ako izvršiš zadatak koji ti je namijenjen. Ako ne uspiješ... suša će satrti i uništiti pustinju. Pretpostavljam da si one lešinare već vidio. Oni nikada ne nose dobre vijesti. S njima ne mogu razgovarati, jer njihov je jezik jezik divljine i gladi. Već napadaju ljudska sela. Ako oni i ne učine dovoljnu štetu, to će

učiniti suša koja ih je i stvorila od nekada prekrasnih orlova. Dakle, hoćeš li mi napokon povjerovati?“

Jadran nije znao što reći. Činilo mu se da su se za kratko vrijeme na njegova leđa strovalili svi mogući tereti i sada ga guše i pritišću. Nadao se da će ga Vremenska Putnica smiriti ili možda mu dati kakav koristan savjet. Ona je tek potvrdila njegove crne slutnje i strahove da se radi o kraju pustinje. Još mu je i otežala govoreći mu da je on taj koji treba spasiti pustinju. Da, on je bio pastir pustinje i on je trebao je paziti na nju. To je i radio. Njegov posao najčešće je bio stražarenje na pustim granicama, a katkad i osiguravanje ravnoteže životinjskih vrsta. Oduvijek je sanjao o tome da će jednom učiniti nešto zaista veliko. Ali, ovo! Trebao je uništiti pustinju koju je tako volio i pretvoriti je u more. Nalazio se između dviju odluka: sačuvati pustinju i pokušati riješiti problem suše ili spasiti ljude, pretvoriti pustinju u more i zauvijek je izgubiti.

„Jesi li odlučio?“ upita Vremenska Putnica. Jadran još jednom promisli o svemu, a onda odluči. „U redu“, reče joj. „Koji je tvoj plan?“ Ona se nasmiješi.

„Ima jedna priča. Stara, ne zna se otkuda je došla. Bio jednom jedan čovjek, seljak. Selo u kojem je živio bilo je smješteno u dolini između planina koje su ga okruživale sa svih strana. Tamo je zemlja bila dobra, tlo plodno i svi su živjeli u slozi. No onda je došla suša. Sunce je nemilosrdno palilo nekada dobre i bogate usjeve. Počela je vladati glad, s njom i bolesti. Životinje su ugibale od žeđi, ljudi očajavali i posve gubili nadu. Kiša nije padala mjesecima, pa prođe godina, pa dvije. Taj je čovjek gledao svu bol i patnju

oko sebe i želio je da ih nema. Jednoga dana odlučio je popeti se na planinu pokraj sela jer više nije mogao gledati smrt oko sebe. Dok se penjao, primijetio je jednu špilju u planini te iz radoznalosti ušao unutra. Naišao je na jedan mač. Mač, na prvi pogled, nije bio nešto posebno, ali kad ga je čovjek uzeo u ruke, osjetio je nešto. Neku snagu. To, što je osjećao, bila je nada. Odmah je znao što treba učiniti, kao da čuo neki glas u glavi koji ga je navodio. Uzeo je mač sa sobom i otrčao u selo kroz ostatke sparušene trave. Naredio je ljudima da uzmu najvažnije i najvrednije stvari i svoje životinje te da se sklone na najvišu planinu. Oni su tako učinili i on je pošao s njima. Tada je, kažu, došao sup. Ogromna ptica primila je čovjeka i odnijela ga do oblaka koji su bili iznad sela. Čovjek je jedan tamni, kišni oblak koji nije kišio, razrezao mačem. Istoga trena iz oblaka je potekla bujica vode koju je oblak godinama podlo uskraćivao seljanima. Voda je potopila nekadašnje selo i stvorilo se jezero. Potekle su čak i neke rijeke. Ljudi su se nastanili uz jezero i proglasili čovjeka s mačem svojim kraljem. Duge su godine živjeli u sreći, ali bilo je to tako davno da se i gore jedva sjećaju. Jezero je već odavno presušilo. Mnogi i ne znaju da se to uistinu dogodilo.“

Kad je Vremenska Putnica završila kazivanje, nekoliko je minuta prošlo u tišini. Tada Jadran progovori: „Ti, dakle, vjeruješ da je ta priča istinita? Vjeruješ da sam ja taj koji će mačem razrezati oblak i stvoriti more? Tvoja teorija baš i nije pouzdana.“

„Opet mi ne vjeruješ i ljutiš se“, reče Vremenska Putnica. „Kad bi se bar strpio i pustio me da dođem do daha i završim. Imam mač. Možeš uspjeti... Uspjet ćeš!“ Jadran je s nevjericom pogleda: „Kako

možeš biti sigurna da je to taj mač?“

Ona ne reče ništa, već ode do kreveta i izvadi ispod njega predmet zamotan u kožu. Stavi ga na stol i razmota. To je bio mač. Iz njega kao da je nešto izbijalo, nešto iskonskoga. Jadran ga oprezno uzme. Nije bio težak. Zapravo, činilo mu se kao da je mač otklonio svu težinu s njegovih leđa te se osjećao pun nade i siguran u sebe. „Vjeruješ li mi sada?“ upita Vremenska Putnica. Jadran lagano kimne.

Izašli su van iz špilje. Bila je noć. „Hoćemo li sada skloniti sve ljude i životinje na visoravan i čekati dolazak supa?“ reče Jadran. „Naravno da ne“, odgovori mu Vremenska Putnica. „Ja se idem pobrinuti za ljude i životinje, a ti moraš sam naći način da dođeš do onih tamnih oblaka. Supovi neće ovdje dolaziti.“ Jadran se zagleda u visoke tmurne oblake što su zastirali zvijezde. Vremenska Putnica zagrlj ga i šapne mu: „Molim te, čuvaj se.“ Zatim je otrčala. Njena bosa stopala ostavljala su tragove u vrućem pijesku. Jadran još jednom pogleda za njom. To je bio posljednji put da ju je vidio.

Jadran je ostao posve sam. Znao je da će Vremenska Putnica uspjeti sve odvesti na visoravan jer njoj je sve vrijeme stajalo na raspolaganju. Odjednom su noćni zrak proparali jezoviti krici. Lešinari. Lešinari koje je stvorila suša. Na stotine njih. Obrušavali su se na Jadrana nastojeći ga razderati svojom oštrim kandžama. On se polako stopi s pustinjom i krene s njom u njihovu posljednju zajedničku borbu. Lešinari su navirali sa svih strana, ali se pustinja uzdigne kao golemi val i poklopi ih. Jadran se ponovno uobliči u sebe i počne hvatati dah, izmoren od borbe. Sve bijaše tiho. No, iznenada kao da su se u žednoj pustinji

otvorile rupe. Lešinari su navirali kroz njih, u groznome jatu letjeli su uvis te polako okruživali Jadrana. On čvrstom rukom stegne mač i počne sjeći ptice. Padale su oko njega, no još je uvijek bilo onih koje su ga grabile svojom ostrim kljunovima. Činilo se da će ga pobijediti.

Tada su došli risovi. Skočili su na ptčurine trgajući ih snažnim zubima. Za risovima su došli pustinski gušteri i lije. „Vremenska Putnica“, pomisli Jadran, „ona im je rekla da dođu.“ Pustinske životinje ubrzo su pobijedile lešinare, a zatim se okrenule i otišle. Jadran je ponovno ostao sam.

Stopi se s pustinjom. Zajedno su počeli stvarati stup od pijeska, koji se spiralno penjao prema gore. Na putu prema tamo, Jadran je gledao okolo. Vidio je druge pustinje, isto uništene sušom. Vidio je tragove u pijesku. Vidio je ljude i životinje sklonjene na visoravni. Vidio je svoju pustinju, Jadransku pustinju, kroz koju je toliko puta prolazio, koju je toliko volio. Iznenada osjeti negdje u sebi da je stigao. Do oblaka. Do kraja putovanja. Ispruži mač pred sobom i zareže tamne oblake. Činilo mu se da je taj trenutak trajao godinama, možda i stoljećima, a možda se zbio za treptaj oka.

Sjećanja o nastanku mora... O bujici vode. Sve mu je bilo mutno. Sjećao se boli koja mu strujala srcem zbog izgubljene pustinje, ali i radosti jer je spasio živote. Sjećao se žaljenja zbog toga što je učinio i spokoja što je suša napokon završila. Sjećao se kako mu je ispaao mač i kako se srušio stup od pijeska.

Sunce je ponovno provirivalo, opet je obasjavalo novi dan. Prošla su već tisućljeća otkada je obasjavalo pustinju. Sada je obasjavalo more. Jadransko more. Ljudi su živjeli na visoravnima, no sada su ih zvali kopnom. Jadranova koža više nije bila od pijeska već od morske pjene. Više se nije stapao s pijeskom već s valovima. Jadran je neko vrijeme žalio za Vremenskom Putnicom, ali jednoga je dana šećući morskim dnom naišao na njenu špilju. Njezin namještaj uništila je vlaga, ali u zidu je ostao izrezbaren natpis:

OTIŠLA U BUDUĆOST.

Kada je to vidio, znao je da je ona dobro. Mač kojim je razrezao oblake do dandanas nije našao. Znao je da leži negdje pod pokrivačem Jadranskog mora, negdje u dubokom pijesku, u njegovoj pustinji što je ostala na dnu ispod srebrnih kapljica, zvijezda, što se odražavaju na pučini Jadranskog mora.

Zona sumraka je serija koja je imala takav utjecaj da je postala norma kojom se opisuje ugođaj priče.

A Agatina priča ima upravo taj ugođaj - ugođaj Zone sumraka.

Osim toga, komercijalno korištenje tuđih sjećanja bi uskoro moglo postati svakodnevica i čini mi se da je Agata prilično precizno predviđjela kako će to izgledati.

Iznajmljujem sjećanja

Agata Gredičak

3.r., Srednja škola Oroslavje, Oroslavje

Voditelj: Karmela Šafarik-Todorović

Živim na Mjesecu i zovem se Aguron. Da, tako je, dobro ste čuli. Ali to je sve što vam mogu i stignem reći u ovom trenutku. Imam pune ruke posla, pričat ću usput. Zapravo, ja sam multipraktik radnik. Multipraktične metode bile se jedan od meni najgorih predmeta u školi, imao sam trojku, ali, bitan je prolaz, zar ne? Još se uhodavam, novi sam ovdje. Moj kolega Perontek je na godišnjem odmoru već tri dana. On je glavni ovdje, ja sam samo pomoćnik. On car - ja sluga... Hm! Da, tako nekako. Po zanimanju je ribič. Inače, dolazi iz zemlje vječne mladosti. To objašnjava činjenicu da on s 33790 godina i dalje nema bradu. A ja sa svojih 33787 godina izgledam kao pračovjek. Nisam siguran što je to točno, ali čuo sam da su to bića koja su živjela na Zemlji prije jako, jako puno godina. Zemlja više ne postoji. Prije 7272829 godina, Zemlja je počela trnuti pa su stanovnici bili primorani umrijeti ili preseliti se negdje drugdje u svemir. To baš i nije bilo izvedivo jer je

postojao ugljikov dioksid zbog čega nisu mogli opstati na putu od Zemlje do drugog planeta. Jedan čovječuljak tog vremena imao je rođake na Jupiteru koji su klonirali bakterije te raznim pothvatima omogućili pravilno funkcioniranje i ostvarenje svojih sposobnosti. No uglavnom, oni su mu na neku foru poslali te leteće bakterije koje je pustio iz kutije i one su tada pojele sav ugljikov dioksid, a izdisale kisik.

A kako stvari stoje, razmnožavaju se ljudi, razmnožavamo se mi, pa su se tako tad razmnožile i te bakterije te ih sada ima dovoljno za održavanje koncentracije kisika i naših života u čitavom svemiru. Sad svi slobodno šecemo od planeta do planeta koji su spojeni mostovima. Predobra stvar! Uglavnom, da vam ispričam još nešto o Peronteku. On je prilično strpljiv. Sjedi u čamcu bez obzira na vremenske uvjete (padanje meteora, linjanje Merkurove kore, visok tlak na Veneri, eksplozija zvijezde...) . Sjedi strpljivo sa svojim

štapom i udicom. Ponekad mu riba sama uskače u mrežu, a ponekad uopće ne grize. A što su ribe? Zanima vas? Znam, znam, ispričat ću vam, ima vremena za sve, Perontek je na godišnjem. Zapravo, nemam vremena. Imam toliko posla, ubit će me lik kad se vrati i vidi da od mene nema nikakve koristi. Ne želim da me otpusti zbog toga što mi stvarno nije u interesu biti čistač i čitavu vječnost kupiti smeće na tlu svemira. Inače, ovdje kod nas ne postoje sjećanja. Ljudi se ne sjećaju ničega što su učinili prije minute, dvije, tri... Sva sjećanja svake sekunde odlaze u visine gdje se otapaju u oblacima te poput kiše padaju na tlo. Ja sam multipraktik radnik u tvrtki za iznajmljivanje sjećanja. Mi koji ovdje radimo jedini imamo sjećanja svakog dana. Uglavnom, ovo je visoka građevina na ušću rijeke Sječalice. A Sječalica, čarobna staza između ovog svijeta i daljina, uvijek teče i nikad ne presušuje. Sva kiša koja pada, pada i u Sječalicu koja se ponaša poput magneta. Sva sjećanja koja padnu na tlo, povuče u sebe i taloži ih, odnosno posprema na samo dno svoje duše. Slijeva se u svemir gdje čini Tihogalaktičko more koje se dalje ulijeva u Međusvemirski ocean. Što god je netko zaboravio, njegovo sjećanje živi u njezinim vodama i ondje to može pronaći. Sječalica pomaže izvući na površinu duboko spremljena sjećanja tako da svatko, tko želi, može otkriti tko doista je. Sjećanje je val koji se širi poput krugova na vodi nakon što se u njezine dubine baci kamen. Sječalica bezbrojnim stoljećima čuva sjećanja na djela iz davnina. Nakon što netko proživi razdoblje zaborava ili restresenosti,

dođe k nama i pije iz Sječaličinog vrela žive vode.

Svatko tko se odluči na taj pothvat, prvo pošalje zahtjev na našu e-mail adresu sje.ca.nja.od0do24@bok.vidimose. Kad dobije poruku dopuštenja, ulogira se na našu web stranicu „Sjećajni dan” i prijavi svoj dolazak u terminu koji mu odgovara. Ja sam ovdje onaj koji sjedi ispred ogromne ploče i razvrstava klijente po određenim kriterijima i zahtjevima. Kad dođu u naš hotel „Sjećaj se, sjećaj”, prijave se na prozorčić kod kolegice Huzigeze te ih ona tad vodi do Sječalice. Tamo popije onoliko vode koliko želi da mu traju određena sjećanja. Nakon ispijanja, potrebno je 30 minuta da počne reagirati. Za to vrijeme, zajedno s Huzigezom odlazi u naš hotel gdje na temelju kategorije sjećanja biva smješten u određenu sobu. Ta soba je zapravo prazna prostorija s raspršivačem mirisa, gibanjima i zvukom.

Kad sjećanja počinju djelovati, osoba naprosto prestaje funkcionirati u ovom svijetu te se prebaci u drugu dimenziju, takozvanu prošlost. Ako se sjeća mirisa jorgovana, raspršivači zraka ispuštaju plin koji miriše na jorgovan. Ako se osoba sjeća mirisa jorgovana dok trči livadom, doslovno će trčati prostorijom u kojoj se nalazi. A ako se pak sjeća zagrljaja s voljenom osobom, u prostoriji se pojavi lutka koja predstavlja tu drugu osobu, kako bi sjećanje bilo što vjernije predočeno i doživljeno. U proces sjećanja uključena su sva osjetila. Nakon što se osoba prestaje sjećati (ako se ne odluči na

sjećanje koje traje čitav dan), na izlasku iz sobe dočeka je Huzigeza te je uputi u druge dijelove hotela. Osoba se slobodno koristi saunom, restoranima i kinima u našem hotelu. Može se družiti s ostalim klijentima. Najvjerniji klijent na kraju godine dobiva na poklon dvije čokoladice. Jednu daruje osobi s kojom želi proživjeti sjećanja, a drugu pojede on sam. To sjećanje traje 30 minuta i može se odvijati na mjestu na kojem klijenti to žele.

Oho! Upravo je stigao jedan klijent. Moj dragi prijatelj Ombuži. On radi u susjednoj tvrtki koja proizvodi talisman ozdravljenja. Njega ovdje baš nitko ne voli, na lošem je glasu, a ja još uvijek ne znam zašto. Ali, ne zamaram se time. Za mene su svi dobri i nitko mi se nikada nije ništa zamjerio, ali zato bih se ja mogao zamjeriti svom dragom Peronteku ako nastavim pričati bez prestanka, a on očekuje da obavljam posao zbog kojeg i jesam ovdje gdje jesam. Inače, kad je Perontek ovdje, uopće ne pričam. Čitav dan samo šutim i radim što mi kaže. On uvijek govori: „Kad radimo, onda radimo, a kad pričamo, onda pričamo.“ Poludio bi da zna da pričam s vama, držim noge na stolu i jedem puding od borovnice. Pričaju ljudi da je bivši zaposlenik na mom radnom mjestu otpušten. Nakon toga izgubio je pravo na sjećanje i time postao samo jedan od mnogih bezsjećajskih ljudi. I sve to zbog kršenja zadanih pravila i normi?!

Navodno je učinio upravo ono što ću učiniti ja sada. Danas je treći dan Perontekovog godišnjeg odmora, nadam se samo da neće doći ranije i uhvatiti me na djelu. Što je najbolje od svega, ja uopće ne želim ništa loše, želim samo malo odmora kao što ga i on ima. Pa zaslužio sam! Malo ću si uzeti oduška pa se vraćam za tridesetak minuta. Mogao bih otići do saune, a baš mi se gleda i neki film. Hm... Ne kužim zašto se mi zaposlenici ne bismo smjeli služiti saunom, kinom i restoranima kao klijenti? Nije fer! Ma, kao da će on znati što sam ja radio i gdje sam ja bio dok se on luftao na Feliksovom otočju na Zuzizuzi! Isključit ću ja kamere i mikrofone pa neće nikad ni znati što je bilo dok je on bio na godišnjem...

Biiip... Biiip... Biiip...

„Dobar dan, gospodine Aguron, kako je prošlo?“ upita me ženska osoba na izlazu iz sobe.

„Pa, ne sjećam se baš, ali dobro sam. A...tko ste vi?“ upitah pomalo skeptično.

„Ja sam Huzigeza, radim ovdje. Stojim vam na raspolaganju, gospodine. Slobodno prošećite hotelom, nudimo vam pregršt mogućnosti poput saune, restorana, kina...“, odgovori.

„Hm! Huzigeza?“ pomislim u čudu. Kao da je odnekud već poznajem?

Volim kad se pojavi ovakva priča, jedna od onih koje možete ubaciti u bilo koju od domaćih zbirki. Zrno humora, zrno dobrog worldbuildinga, nekoliko zanimljivih likova i priča nakon koje želite sljedeću!

Žao mi je, ne dostavljamo u Vašu galaksiju

Chiara Pumper

2.r., III. gimnazija, Zagreb

Voditelj: Ivana Delač

NARUDŽBA ODBIJENA.
PAKET NE MOŽE BITI ISPORUČEN.

„Ma što...?“ Zapiljim se u poruku kao da sam upravo otkrila abecedu. Vjerojatno je samo greška, ne? Ponovno promrmljam naredbu.

NARUDŽBA ODBIJENA. PAKET NE
MOŽE BITI ISPORUČEN.

„Ti se to zezaš sa mnom, jel'? Naruči A38.“

NARUDŽBA ODBIJENA. PAKET NE
MOŽE BITI ISPORUČEN.

„Pa ne radim nuklearku, Marsa mu! Naruči prokleti A38!“ Zapjenim se. Još mi je samo ovo trebalo!

BEEEEEEEP!

....Baš sam morala to reći, zar ne?!

Pozdrav, Cressida. Uočena je anomalija u vašim emocionalnim funkcijama. Molim, ostanite mirni dok provodim skeniranje.

Nova se, očekivano, odmah ubacuje u razgovor. Nevidljive oči skeniraju me klinički hladnim pogledom. Čujem tiho zujanje dok skener skuplja informacije o vitalnim funkcijama. Zakolutam očima. Koliko se god želim pomaknuti, znam da takav postupak ima vrlo malo smisla. Nova će samo ponoviti skeniranje.

Krvni tlak blago je povišen. U kombinaciji sa stiskanjem šaka i nezadovoljnim izrazom lica, zaključujem da se radi o frustraciji.

„Ma nemoj.“ Protisnem. Nova me, izgleda, odluči ignorirati.

Potvrdite analizu?

„Potvrđujem.“ Promrmljam. Imam važnijih stvari na pameti. Recimo, gdje bih mogla nabaviti sastojak koji mi nedostaje.

Želite li pokušati naručiti nešto drugo s integralaktičkog trgovačkog broda Wespas? Predviđeni odlazak je unutar sljedećih šest sati.

„Znam, znam. Neću ništa drugo.“ Znam da me pokušava omesti. „Naruči samo paket A38.“

NARUDŽBA ODBIJENA. PAKET NE MOŽE BITI ISPORUČEN.

„Pa nemoj me... Nova, u čemu je problem?!“

Ovaj put zujanje traje znatno kraće. Ekran od šarenih para samo se na tren zacrni prije vraćanja na istu, pretjerano veselo uređenu poruku. 'NARUDŽBA ODBIJENA. PAKET NE MOŽE BITI ISPORUČEN' Namrštim se s gađenjem. Ima čak i šljokice!

Izgleda kako se smjese grupa A3 i B49 smatraju potencijalno opasnim. Wespas sigurnosni sustav odbija ih dostaviti u okruzima oko...

Puknem. „Ti se zafrkavaš sa mnom, jel'da?!“

Nije mi ugrađen smisao za humor. Ukoliko to želite promijeniti, izrecite kodnu šifru...

„Ne, ne, u redu je.“ Zaustavim dobronamjerni sustav prije no što se stvari otmu kontroli. „Nazovi Linka.“

Pozivam: kontakt Link

BEEeeEp. BEeeEP. BEEeeE...

„Scooby Dooby Do!“ Linkov glas je ugodno blag naspram šuma jureće vode koja se čuje u pozadini. Namrštim se.

„Bok i tebi, Link.“

„'Aloo, Cressy. Čuj, usred nečega sam...“

„Imamo problem.“ Izvalim.

On uzdahne, ali zvuk vode još se ne zaustavlja. „Pretpostavio sam. Dobro, pucaj. Kako ide?“

„Život? Nikako. Posao? Nemam ga. Pokušaji da se riješim problema s bijesom? Usput, kako ti je noga? Jel' se trag ugriza i dalje...“ Zvuk grgljanja prekine moj monolog.

„Link?“

„Grgrgrggrgrgrgrgrgrgrgrg...“

„Liink?“

„Tu sam, tu sam, kužim.“ Nastavi kao da se zadnjih deset sekundi nikad nije dogodilo.

„Al' ozbiljno. Kako ide?“

„Ma dobro, ide, ide... osim ako... Ahaa, misliš li možda na moj pokušaj da bratu priredim jedno posljednje iznenađenje prije no što se opet baci u Crnu rupu politike negdje na Zeusu Pedesosmici?“ Izgovorim pretjerano šećernim glasom. Osjećam kako mi tlak ponovno raste od same pomisli na to.

Otkucaji srca postaju brži. Želite li...

Zakolutam očima. Pokretom ruke deaktiviram Novin sustav.

„Optimistična kao i uvijek, vidim.“ Linkov glas zazvoni mi oko glave. „U

čemu je problem?“

„Izgleda da se A38 ne dostavlja do nas.“

Zvuk vode konačno se zaustavi. Dok Link šuti, čujem kako kapljice vode s nečega padaju na pod. Kap. Kap. „...Ti se zafrkavaš.“

„Ne. Slušaj.“

Okretnem se prema projekciji holo-reklame koja je zauzela veći dio lijevog zida, usput ponavljajući naredbu za narudžbu.

NARUDŽBA ODBIJENA. PAKET NE
MOŽE BITI ISPORUČEN.

„Marsa mu...“ Kap.

„Ne psuj.“ Obreknem se. Link ipak promrmlja nešto sebi u bradu.

„Možda da ja“ kap „probam? Tvoj dosje i“ kap „dalje ima aktiviranu opomenu zbog“ kap „onog nereda s aluminijem prošle“ kap „godine.“

„Kako sam trebala znati da naša atmosfera podržava spontano samozapaljenje?“ Zakolutam očima i otpuhnem. „To totalno nije bila moja greška. Al' dobro. Nije da imam puno izbora. Koliko brzo možeš biti ovdje?“

* * *

NARUDŽBA ODBIJENA. PAKET NE
MOŽE BITI ISPORUČEN.

„Marse na crvenim nebesima...“ Link uzrujano rukom prolazi po pipcima. Tragovi *tirkiznog plamena* i *crvene strasti* razvlače se s rožnate površine i prljaju mu ruke. Koliko god se trudila, ne mogu prestati buljiti.

„Ne psuj.“ Ipak promrmljam automatski. Gdje je uopće našao te boje?

„Ne razumijem koji je njihov problem. Malo bijelog praha, jel' to stvarno toliki problem?!“

U tom trenutku ne pada mi na pamet da bi pitanje moglo biti retoričko. S druge strane, previše sam zauzeta razmišljanjem jesu li boje jestive da smislim konkretan odgovor. Izaberem alternativu.

„Aha.“ Odgovorim inteligentno. Na koji se način boja upija u tako tvrdu kožu?

„Kaj? Kak' misliš 'aha'?! Sad se odjednom slažeš s njima?“ Dok se dere, obojani krakovi lete mu oko glave poput psihodeličnih hobotnica. Njihov nagli let odmah me vrati u fokus.

„Što?“ Odmaknem pogled, ali prekasno. Već je vidio da ga promatram.

Gornji dio lica mu posivi. Mislim da se na taj način crveni. „Prekinula si me dok sam se farbao....“ zagizem usnicu da zaustavim smijeh. Oči mi automatski lete do 'pramenova' koji su mu se nakostriješili nad licem.

„Izgledaš dobro.“ Kimnem.

Ne izgleda. Izgleda kao kameleon na metamfetaminu.

„Hvala.“ Uzdahne. Rukama ponovno prijeđe preko šarenih izraslina. Spuste mu se oko glave poput maznih (i masnih) ljubimaca. „Ali što ćemo sad?“ Ispustim univerzalni zvuk za 'nemam blagog pojma i iskreno te baš i ne slušam' dok mu pogledom pratim ruke. Hoće li se boja sad upiti u njih? Kakve su to uopće kemikalije?

„Yo, Blesava!“ Jedna od obojanih ruku opali me u zatiljak. Usput napravi pljeskav, moker zvuk, pa se u panici konačno odmaknem od njega. „Fuuuu...“

„Koncentriraj se!“ Obrecne se. Napravim grimasu. „Klizi mi niz ledaaaa...”

„Marse krvavi...” Link zakoluta očima. I to s oba para. Uzdahnem.

„Dobro, dobro, oprost. Ne znam što da napravimo. Nova, koliko još vremena dok Wespa ne krene dalje?”

Pet sati i dvanaest minuta.

„Izvršno.“ Zabijem glavu u ruke. Ponovno postajem nervozna.

Uočena je anomalija u vašim emocio.....

„Znam, znam.“ Mahnem rukom. Sustav istog trena umukne.

„Mislim da se ljuti.“ Link sklopi gornje lijevo oko, što je njegova verzija podizanja obrve. „Je li Oberon opet radio preinake?”

„Aham. Poludio je kad je saznao za aluminij. Nova mu nije ništa javila.“

„Ček', kao namjerno?“ Link izgleda blago zbunjeno. Strojevi ne bi trebali donositi vlastite odluke. Čak ni u artifizirane pametne pomoćnike nije dozvoljeno ugrađivati memoriju veću od predviđene.

Naročito ne nakon što su prošli put razvili svijest, postali nezadovoljni plaćama i u znak pobune ugasili Snapchat. Dvije riječi: masovna panika. Ljudi su počeli paliti 'vatrice' uživo, kad već nisu mogli hologramski.

To je, recimo, primjer situacije u kojoj bi mi onaj aluminij dobro došao.

„Ma ne, ne.“ Zacrvenim se. „Hakirala sam joj hard disk i promijenila naredbeni lanac.“

„Što bi značilo?“ Opet napravi ono čudno podizanje obrva. Tek sad primjetim da na gornjim kapcima ima žute šljokice. Na tren raširim oči prije no što otresem iznenađenje s lica. Nadam se da me nije vidio. Ne želim mu nepotrebno rušiti samopouzdanje. Ionako ima dosta lošu sliku o sebi. Nešto s time da mu lice izgleda prezeleno.

Fun fact: Link je hidroglav. Svi hidroglavi su zeleni. On je jedini koji to nekako uvijek uspije potisnuti iz pamćenja.

„Sebe sam stavila pod prioritet.“ Bacim se na objašnjavanje. „Ako nam se naredbe kose, ja kažem jedno a on drugo, prvo će slušati mene, a tek onda njega.“ Pojasnim. Link kimne.

„Pretpostavljam da nije bio presretan.“

„Ni najmanje.“ Srce mi poskoči i na samu uspomenu. „Bio je bijesan!“

Uočena je anomalija u v...

„Dobro, Nova!“ Zaderem se. Mogu se zakleti da sam čula kako je otpuhнула prije no što se sustav ponovno ugasio.

„A baš ti nužno treba taj sastojak? Ne postoji ništa drugo čime bi to mogla zamijeniti?“ „Ne.“ Udahnem. „Znam da izgleda dosadno, mislim bijeli prah ono, ali ako ga iskoristiš na pravi način....“ Slegnem ramenima. „Neke od najboljih uspomena vezane su mi za... pa, možda ne *izravno* za njega, ali za nešto za što mi je nužno potreban. Rođendani, godišnjice, razna okupljanja.... uvijek je bilo zakon. Htjela bih da to ponovimo još

samo jednom. Tko zna koliko ga dugo nakon toga neće vidjeti.“ Namjestim najbolje tužno lice koje mogu.

Link me gleda napućenih usana, poluzatvorenih očiju. U mutnom svjetlu predvečeri oči mu svijetle zlaćanim sjajem. Nažalost, poznajem ga dovoljno da znam da ovog puta to nema veze sa šljokicama.

„Imam ideju.“ Donje oči zadovoljno se stisnu. Odmaknem glavom.

„O, ne.“

„O, da.“

„O n...ma k rupi. Da čujem.“ uzdahnem. Usna mu se na tren izvije u najmanji mogući osmijeh prije no što mu lice poprimi predatorski osmijeh.

„Pa, Cressy, mila, postoji li ijedno drugo mjesto na kojemu možemo pronaći što trebaš?“ „Nope.“

„Znači, taj brod je jedino mjesto na kojem ga možemo naći?“ Ne sviđa mi se smjer kojim ovo ide.

„Da?“

„Aha.“ Link napući usnice kao da je u dubokim mislima. Obojene zmiје koje naziva kosom pomiču se od silne koncentracije.

„Pa čuj, mislim, ako zapeloga magarca ne možeš izvući iz ograde, možda ga možeš...izgurati, jel'...“ Trepnem. Koji prokleti mislilac.

A onda mi sine što je zapravo htio reći. Raširim oči.

„Ne misliš valjda...“

„To je točno ono što mislim.“ Po načinu na koji mu se pipci oko glave polako podižu u agresivni položaj, znam da čak ni on ne misli da je ovo dobra ideja.

„Ti si puk'o! Buraz će me ubiti! Znaš li ti koje su nam šanse....“

„Da, da, nemamo ih. Nemamo vremena.“

Uočena je an....

„DAJ ZAČEPI VIŠE!“ Vrisnem. Stisnem zube i šake, pa pokretom ruke isključim zvukovne naredbe. Usput napravim mentalnu zabilješku da zadavim Oberona sljedeći put kad ga vidim.

Ako on, naravno, mene ne zadavi prvu.

Dahtav smijeh iza mene natjera me da se ponovno okrenem svom najboljem prijatelju. Što, kad sad pomislim, možda i nije bila najbolja ideja.

Link se ceri od uha do uha.

A s tim postoji samo jedan problem. Link, kao što bi se po višku ukstremiteta dalo zaključiti, nije čovjek. Usta su mu velika poput moje glave. Oko glave mu lete krakovi. Kad se on smiješi od uha do uha, on se smiješi od uha do uha. To nije pretjerano miroljubiv prizor.

„Mislio sam da je Oberon promijenio naredbe?“ nagne glavu u stranu. Zacrvenim se.

„Ostavio je par rupa... Daj šuti. Vrijeme nam ističe, zar ne? Najbolje da odmah krenemo.“

Nasmije mi se, i ja ne unatoč svemu ne mogu odoljeti da mu ne uzvratim osmijeh.

„Wespa se neće opljačkati sama.“

* * *

BANG!

Iz nekog razloga prostorija miriši na

mokre banane.
Stojimo u tišini nekoliko trenutaka.
Gledamo u zid. Skupim usnice.

„I tako....“

Link zareži. Kimnem.

„Znači ja sam ta koja će nazvati...“

U tišini se naslanja na zid dok hodam prema zelenom gumbu s desne strane bijelog prostora. Veoma, veeeoma polako. Oboje uzdahnemo kad mu se napokon približim. Lice mi se izvitoperi od gađenja.

„Slavne zadnje riječi?“ pitam ga veselo. On ni ne izdahne. Sklizne uz pod i leđa nasloni na zid. Izbacio je čeljust, i gornja usnica prelazi mu preko pola lica. Nos mu se uopće ne vidi. Nisam sigurna diše li uopće.

Nisam sigurna dišem li ja uopće.

„Gdje je Nova kad je trebaš?“ promumljam. Palac desne ruke pritisnem na gumb.

Cressida Kasser. Vrsta: čovjek. Prijašnji zapisi: pronađeni pozitivni elektronski tragovi. Dosje: Postojeći. Trenutno prebivalište: Orionova maglica, tijelo X94. Potvrđujete li da ste ovo vi?

„Potvrđujem.“ Promumljam.

Pravo na jedan glasovni poziv: odobren. Kontakt?

Nervozno uzdahnem.

„Oberon Kasser.“ Izgovorim ime istim tonom kojim bi većina ljudi izgovorila 'trakavica'. Ne mogu si pomoći.

Ovaj put nema električnog zujanja ni neobičnih zvukova, i tišina mi izjeda

vrhove živaca. Naslanjam se na zid, jednom rukom automatski prolazim kroz kosu. Link se s druge strane njiše na petama. Cijelu si je šaku uspio zagurati u usta.

„Oberon Kasser, načelnik odjela za integralaktičku diplomaciju i sigurnost.“ Glas zaori prostorijom. Želudac mi se stisne od muke. Link zacvili. Instinktivno se nacerim, iako znam da me ne može vidjeti.

„Heeeej, buraz....“

„Cressy?“ Isprva zvuči zbunjeno. Tako naivno... Pohranjujem trenutak u pamćenje. Ovo može biti za pod kategoriju 'Prije'.

„Hej! Znam da smo trebali večerati skupa, ali nešto neodgodivo je upalo u raspored. Hitni poziv s Wespe, izgleda da je....“

„Da, vezi toga....“ prekinem ga ležerno. Link leži na leđima i mumlja si u ruke. Moj je brat neuobičajeno tih s druge strane linije. Pjevušim 'Kad si sretan' da ispunim tišinu. Nažalost, ili nasreću, ne treba mu dugo da pokopča.

„Reci mi da nisi...“ Zvuči blago očajno. Odjednom ljuta, zakolutam očima.

„A u Mars, zašto uvijek misliš da sam ja za sve kriva?!“

„Ne psuj.“ Link mi upadne u riječ. Čujem kako Oberon uvlači zrak. Oh-oh.

„Psovanje?! Sramota, tako se razgovarati! I je li to Link u pozadini?! U što si to ponovno uvukla dobrog dječaka? Trebala bi se ugledati na njega, on je uvijek tako pristojan....“

Da sam imalo jače zakolutala očima, iščašila bih neki dio. Link se prevrnuo na trbuh, i ceri mi se smješkom

Cerigradske mačke. Prstom mu pokažem još jednu internacionalnu gestu. Oberon se i dalje dere preko telefona.

„I što ja to čitam u prijavi.... Cressida?!“ liiiii evo ga. Ovo će biti početak za 'Poslije'. „Krađa? Provala?!“ Glas mu se postupno pojačava u volumenu. Onda zastane. „Ma je li.... ORUŽANI NAPAD?!“ Zvuči kao da u tom trenu *on* proživljava neku vrstu napada.

Progutam slinu. „Gle, taj dio fakat nije bila moja greška...”

„Želiš li ti to meni reći da si slučajno napala nekoga... paletom sumpora?“ Glas mu iz zbunjenosti prelazi u očaj. Nervozno se zahihoćem.

„To je bila prva stvar koju sam vidjela.“ Objasnim. „A što se napada tiče, pa čuj, stražar je bio iza mene i Link mi je to pokušao pokazati... mislim, ono, pozvao me po imenu.... i ja nisam dobro čula... taman sam se tad okrenula, no...” Odjednom mi glas zapne u grlu. Još se jednom zahihoćem.

„Cressida?“ Oberonov glas postavlja mi pitanje. Progutam.

„Pa, eto.... mogla sam se zakleti da je rekao 'Kresni ga'....“

S druge strane dopire samo tišina.

TUP!

Prepoznajem zvuk kao udaranje glave u drveni objekt. Iz iskustva govoreći, vjerojatno stol.

„Marsa mu...”

Raširim oči. „Jesi li ti to upravo...?“

„Začepi.“ Oberon zacvili. Nekoliko dugih trenutaka slušamo ga dok diše. Na koncu se pribere dovoljno da može nastaviti ispitivanje.

„Još mi morate objasniti što ste uopće na početku radili na tom brodu.“ zaključi.

Uzdahnem.

„Pa, duga je to priča ali.... sve se svodi na to da sam pokušala naručiti brašno.“

Društvo za znanstvenu fantastiku
SFera
poziva vas na

42. SFERAKON

8. - 10. svibnja 2020.

Ukoliko ne želite toliko čekati,
dodite utorkom od 20:00 na
Kajzericu

www.sfera.hr

Svemirski fotograf, Aleksandar Kovačić, 4. r., PŠ Mačkovec, OŠ Petar Zrinski Šenkovec, Čakovec (Voditelj: Senka Saško)

Utočište snova, Maja Škrin, 2. r., Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok (Voditelj: Anuska Alfirević)